

Han Nefkens: 'De gevlogen vogel.' Notities over een herwonnen leven.
Uitgeverij Atlas 2008 ISBN 9789045008974 (Afasie/
Hersenvliesontsteking/Aids/Hiv/1)

Over de schrijver: Han Nefkens (Rotterdam,1954) is verzamelaar en initiator van internationale hedendaagse kunst, journalist en schrijver. Van 1978 tot 1989 werkte hij in Mexico als correspondent voor de Vara en IKON, en maakte radioreportages voor de VPRO . In 2006 richtte hij de stichting ArtAids op.
(<http://www.artaids.com/>) Hij woont nu samen met levensgezel Felipe in Barcelona. Naast dit ervaringsverhaal schreef hij ook in 1995 de autobiografisch getinte roman Bloedverwanten over de dood van een seropositieve broer, en de bundel 'Twee lege stoelen.' over aids/hiv. Han Nefkens is zelf seropositief, en slijkt al decennia medicijnen ter bestrijding van aids.

Soort ziekte/boek stijl: Het boek bevat een eigen verslag van Han Nefkens over de periode na een herseninfectie, veel voorkomend bij mensen met het hiv virus, als gevolg waarvan hij afasie kreeg. Han schrijft beeldend en direct in overzichtelijke hoofdstukjes, open en eerlijk.

Korte beschrijving: Eind 2001 kreeg Han Nefkens een hersenontsteking als gevolg van het hiv virus. Hij bestrijdt dat virus dan al zo'n 15 jaar met behulp van medicijnen. Hij wordt zwaar ziek opgenomen in het AMC waar hij wekenlang verblijft en heeft jaren nodig om zijn te herstellen, Han heeft 'zonder bagage' te zijn, restverschijnselen en afasie te leren hanteren. Han ontziet zichzelf niet. Hij beschrijft niet alleen hoe hij allerlei vanzelfsprekende zaken weer moest aanleren, lopen, praten, lezen, schrijven, maar ook hoe hij woedend kon uitvallen, onvriendelijk kon zijn, als persoon veranderde en waarom dat soms moeilijk moet zijn geweest voor dierbaren en zijn vriend Felipe. "De gevlogen vogel" zie ook <http://hannefkens.com/>

Wat viel op: dat ik het boek zo ontroerend vond omdat Han zichzelf laat zien als ongeduldige woedende, kwetsbare, machteloze persoon. Dat ik, door Hans manier van 'er over' schrijven zoveel meer inzicht krijg over hoeveel moeite het kost om met afasie te leven. Hoe een omgeving kan reageren en hoe belastend opdrachten kunnen zijn. Hoe slim Han trucjes verzint zoals op Sandor Marai's boek gaan zitten bij de lees- en spraaklessen als het te moeilijk is. Hoeveel inspanning het kost om vaardigheden te herwinnen en wat vergeetachtigheid voor iemand betekenen kan, in positieve en negatieve zin.

Citaten: pag. 106: 'Hij heeft gelijk, Felipe kreeg een verkeerde vriend terug uit het ziekenhuis en kan hem niet ruilen. Ik ben niet meer lief, ik ben niet meer aardig, ik ben vooral boos, altijd maar boos. Op de ober van het restaurant ben ik boos omdat hij treuzelt met de rekening, op de voordeur ben ik boos omdat ik mijn schrift en mijn pen niet kan vinden, op Ollie ben ik boos omdat hij te lang bij een boom blijft snuffelt, op Felipe ben ik boos omdat ik misselijk word van het eten en mijn computerles niet begrijp. De ober moeten ze ontslaan, de anderen kunnen er echt niets aan doen.

Pag. 126: 'Vandaag hebben Felipe en ik voor het eerst in meer dan een jaar weer de liefde bedreven. Hij had het al een paar keer eerder geprobeerd, maar niet alleen was ik ook dit verleerd, ik wilde het niet leren - deze intimiteit paste bij de persoon die ik was voordat ik ziek werd, niet bij de vreemde die ik ben geworden.....Toen we na

afloop hijgend naast elkaar lagen, draaide ik Felipes gezicht naar me toe en keek hem recht in de ogen. Eindelijk, na meer dan een jaar, was ik thuisgekomen.'

Recensie: zie

<http://www.nnbh.com/nurpage.cgi?nur=301&sort=alfa&find=9045008971>

...*De gevlogen vogel* is een indringend verslag van die jarenlange tocht waarover maar zo weinigen kunnen vertellen.

<http://www.boekenwurm-en-pleeg.nl/pivot/entry.php?id=777>

...Een prachtig stukje! Ik vind Han een moedige man. Het is goed dat hij zijn ervaringen met ons deelt. Een aanrader voor mensen die werken met afasiepatiënten en voor mensen die in hun eigen omgeving met afasie te maken hebben.

Over zijn schrijven: Hanneke Groenteman: 'Mijn vriend Han Nefkens, journalist, schrijver, kunstverzamelaar, schreef tien jaar geleden een prachtig boek.

'Bloedverwanten'. Een ontroerende autobiografische roman over twee broers, beiden homoseksueel, beiden seropositief. De ene broer sterft eraan, de ander overleeft, door de medicijnen. Han Nefkens is al achttien jaar seropositief. Drie jaar geleden dreigde hij over de rand van het leven te tuimelen, hij was heel erg ziek, maar overleefde weer. Hij hield er afasie aan over. Van die boze zieke maanden herinnert hij zich vrijwel niets meer. Hij heeft de afgelopen jaren gevochten om zijn taal weer onder controle te krijgen. Toen dat ging lukken is hij - eindelijk! - weer gaan schrijven.

Over die strijd, over aids, over kinderen met aids, over armoede en onrecht in de wereld. Hij besteedt een deel van zijn tijd aan het werven van geld voor de behandeling van kinderen met aids in Thailand. En zijn onaangetaste talent van het schrijven daarover. Een prachtige combinatie. Bedankt daarvoor.